

Arrest

nr. 118 483 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 5 januari 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 september 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om

machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 10 oktober 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.01.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2008 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op een te lange asielprocedure. Ze wisten echter dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van verzoekers, ingediend op 03.01.2008, werd afgewezen op 30.04.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Twee aansluitende asiolverzoeken van 03.10.2010 en 25.10.2010 werden afgewezen op respectievelijk 12.10.2011 en op 16.06.2011. De duur van de asielprocedures was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkenen stelt dat de aanvraag tot regularisatie voor medische redenen van 23.09.2011 nog lopende is. Deze werd echter afgesloten met de negatieve beslissing van 03.09.2012. Het feit dat er een zekere behandelingstermijn is voor deze procedure, is geen buitengewone omstandigheid die betrokkenen ervan weerhoudt om de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland in te dienen.

Dat de kinderen van verzoekers onderwijs volgen, is evenmin een buitengewone omstandigheid. Zij tonen namelijk niet aan dat deze in Rusland geen onderwijs kunnen volgen. Betrokkenen tonen niet aan dat artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind geschonden is.

De overige elementen (betrokkenen verblijven in België sinds 2008, hebben sociale banden, hebben Nederlands geleerd, zijn werkwilleg, zijn geen gevaar voor de openbare orde) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de tegenpartij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- *de duur der asielprocedures is niet onredelijk lang geweest*
- *de aanvraag art. 9ter VW werd afgesloten*
- *het feit dat de kinderen schoolgaand zijn en de nefaste gevolgen van een terugkeer, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt*
- *de verschillende ingeroepen elementen van verregaande integratie niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden aangezien er geen lopende art. 9 TER VW meer is.

Daarnaast wordt gesteld dat [...] de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd overwogen dat er geen medische regularisatie-aanvraag meer hangende zou zijn, terwijl in werkelijkheid wel een beslissing is tussengekomen, doch hiertegen hoger beroep werd aangetekend en deze procedure tot op heden hangende is.

Dat ingeval van nietigverklaring van de bestreden beslissing art. 9 TER VW de verzoekers onmiddellijk opnieuw een hangende procedure art. 9 TER VW hebben en minstens de afloop van deze procedure dient afgewacht te worden vooraleer te kunnen stellen dat er geen procedure art. 9 TER VW meer hangende zou zijn.

Er is dan ook wel degelijk mogelijkheid voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een gezamenlijke duur van de procedures asiel en regularisatie van meer dan 4 jaar met schoolgaande kinderen ten laste.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is. [...]”

3.2. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij stellen als volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen."

3.3. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij lichten het middel als volgt toe:

"Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoeker hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v.St., nr. 103.410, 8 februari 2002. Rev.dr.étr. 2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001. A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is. Art. EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is nog een lopende beroepsprocedure art. 9 TER VW
- de kinderen genieten onderwijs in België
- de verzoekers zijn totaal verankerd

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de

risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen."

3.4.1. De aangehaalde middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.4.2. In de mate dat verzoekers zich steunen op een schending van de formele motiveringsplicht, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoekers betogen nog dat niet afdoende en niet concreet wordt gemotiveerd waarom de elementen van integratie en de duur van het verblijf in België niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De Raad stelt evenwel vast dat op duidelijke wijze in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat deze motivering niet afdoende zou zijn opdat verzoekers op nuttige wijze hiertegen in rechte kunnen optreden.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

3.4.3. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen.

Verzoekers gaan niet akkoord met de motivering in de bestreden beslissing waarbij de door hen ingeroepen hangende procedure op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid. Deze motivering luidt dat deze aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet op 3 september 2012 met een negatieve beslissing werd afgesloten en dat het gegeven dat er een zekere behandelingstermijn was voor deze procedure geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die verzoekers verhindert om de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland in te dienen.

De Raad merkt op dat verzoekers door erop te wijzen dat zij in beroep gingen tegen deze negatieve beslissing genomen inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en dat dit beroep nog hangende is, het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van voormelde motivering van de bestreden beslissing niet aantonen. De beslissing van 3 september 2012

waarbij verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen, wordt tot aan haar eventuele vernietiging geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*) en er dient te worden aangenomen dat het bestuur er wel degelijk naar kon verwijzen in de bestreden beslissing. De Raad wijst verder op het bepaalde in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

De wetgever heeft in voormelde wetsbepaling uitdrukkelijk bepaald dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt ook dat het de betrachting van de wetgever was om *“[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* De ingeroepen medische elementen in de eerder opgestarte procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kunnen bijgevolg in geen geval worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Er blijkt verder evenmin dat de motivering in de bestreden beslissing dat de behandelingstermijn van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen buitengewone omstandigheid betreft die verzoekers verhindert de reguliere procedure te volgen, onjuist of kennelijk onredelijk is.

Verzoekers stellen verder dat geen rekening werd gehouden met de door hen aangevoerde sterke sociale binding met België en hun verregaande integratie. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken ook geenszins aannemelijk waarom hierover thans anders zou moeten worden geoordeeld. Zij beperken er zich toe aan te geven niet akkoord te kunnen gaan met deze beoordeling in de bestreden beslissing, doch tonen aldus het kennelijk onredelijk karakter hiervan niet aan. Verzoekers gaan er verder ook ten onrechte van uit dat in de bestreden beslissing *“vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant [worden] geschoven”*. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins geoordeeld dat de bij de aanvraag ingeroepen duur van het verblijf in België of de integratie niet is aangetoond of niet wordt aanvaard voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, doch enkel dat deze elementen niet rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verzoekers wijzen op *‘vaste rechtspraak’* – zonder evenwel ook maar één arrest te vermelden – dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland *“en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België”*. De Raad merkt evenwel op dat verweerder, waar hij de door verzoekers ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen elementen niet weerhield als buitengewone omstandigheden, als dusdanig niet verwees naar het gegeven dat de asielaanvragen van verzoekers werden geweigerd. Er werd, wat de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, telkens een concrete motivering gegeven waarom deze elementen niet worden weerhouden. Er blijkt

dan ook niet dat verzoekers dienstig kunnen wijzen op het gegeven dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden geenszins reeds werden beoordeeld in het kader van de asielprocedure. De doorlopen asielprocedures worden ook enkel vermeld in de bestreden beslissing in zoverre verzoekers zich beriepen op de duur van hun asielprocedures als buitengewone omstandigheid, waarbij er bovendien op werd gewezen dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat de duur van de asielprocedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. De Raad wijst er verder op dat de bestreden beslissing slechts betrekking heeft op de ontvankelijkheidsfase.

Verzoekers verwijzen ook nog naar rechtspraak van de Raad van State, doch er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

Verzoekers betogen daarnaast dat een terugkeer teneinde de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Zij beperken zich aldus tot een vage en algemene uiteenzetting die bovendien op geen enkele wijze wordt betrokken op de buitengewone omstandigheden zoals aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf en op de concrete motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Een dergelijk betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers geen enkel begin van bewijs aanbrenge van het gevaar dat zij zouden lopen bij een terugkeer of van de beweerde onmogelijkheid hiertoe. Het gegeven dat een terugkeer mogelijk omslachtig en duur is, kan verder geen afbreuk doen aan de vereiste van de buitengewone omstandigheden. Er wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing geacht werden het land te verlaten. Waar verzoekers ten slotte nog stellen dat een terugkeer om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen een *'onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen'*, merkt de Raad op dat dit algemene argument er in wezen op neer komt dat de aanvraag ontvankelijk zou moeten worden verklaard omdat het indienen van de aanvraag volgens de reguliere procedure afbreuk zou doen aan de gegrondheid van de aanvraag. Een dergelijke standpunt kan evenwel niet op algemene wijze worden aanvaard. Er dient te worden aangenomen dat indien verzoekers van oordeel zijn dat hun bindingen met België en hun integratie alhier dermate sterk zijn dat deze een machtiging tot verblijf in het Rijk kunnen rechtvaardigen, een terugkeer naar het land van herkomst om vandaar uit de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen hieraan geen afbreuk zal doen.

In zoverre verzoekers verder betogen dat zij voldoen aan de voorwaarden voor een machtiging tot verblijf in het Rijk, merkt de Raad op dat verzoekers eraan voorbij lijken te gaan dat de thans bestreden beslissing enkel de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft en de vraag of verzoekers al dan niet buitengewone omstandigheden aantonen. Dit betoog van verzoekers is in huidige stand van de procedure bijgevolg niet dienstig.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.4.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekers laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenfinding tot zijn besluit is gekomen. Verzoekers betogen dat een onderzoek of navraag zich opdrong inzake de door hen

ingeroepen pogingen tot integratie, doch lichten op geen enkele wijze toe waarom dit vereist zou zijn in het kader van de ontvankelijkheidsfase. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking van de middelen, weerleggen verzoekers de concrete motivering in de bestreden beslissing niet dat de ingeroepen integratie niet verhindert dat de aanvraag volgens de reguliere procedure wordt ingediend en deze in wezen de gegrondheid van de aanvraag betreft. Enige tekortkoming in de zorgvuldigheidsplicht die rust op het bestuur kan dan ook niet worden vastgesteld. Verzoekers waren ook in de mogelijkheid om alle volgens hen nuttige gegevens of stukken betreffende hun integratie over te maken aan het bestuur in het kader van de door hen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.4.6. De schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan evenmin worden vastgesteld.

3.4.7. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekers om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers citeren weliswaar het artikel 3 van het EVRM, doch blijven in gebreke om op concrete en begrijpelijke wijze te duiden hoe de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden. Zij brengen ook geen enkel begin van bewijs aan van een mogelijk risico op behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoekers ook nog lijken te wijzen op het recht op eerbiediging van het gezinsleven en stellen dat de bestreden beslissing een ontwrichting van dit gezinsleven tot gevolg zal hebben, merkt de Raad verder op dat de bestreden beslissing niet tot doel of gevolg heeft dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. De verplichting om de aanvraag vanuit het land van herkomst of gewoonlijk verblijf in het buitenland in te dienen, geldt immers voor het gehele gezin. Er blijkt aldus niet dat enige niet-eerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Het EVRM omvat immers geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen).

Deze ingeroepen schendingen kunnen aldus niet worden weerhouden.

3.4.8. Verzoekers stellen ten slotte dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen strijdig zou zijn met artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze bepaling, stelt de Raad vast dat verweerder in de bestreden beslissing oordeelde dat verzoekers niet aantoonde dat deze verdragsbepaling in het gedrang kwam. Hij gaf hierbij aan dat verzoekers weliswaar wezen op de scholing van de kinderen in België, doch dat niet blijkt de kinderen in Rusland geen onderwijs kunnen volgen. Verzoekers brengen geen elementen aan ter weerlegging van deze motivering. Aldus dient ook te worden aangenomen dat verweerder wel degelijk de belangen van de kinderen mee in rekening heeft genomen. Verzoekers beperken er zich verder toe te stellen dat de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt zullen voelen en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling, doch zij gaan er aldus aan voorbij dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugkeer als dusdanig oplegt. Dit betoog is verder dermate vaag en algemeen dat het geenszins kan worden weerhouden ter nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden weerhouden.

3.4.9. De aangevoerde middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS